

Nem jött össze...

GALSAI DÁNIEL

Megkérdezték tőlem, nem morfondíroznék-e egy kicsit a költségvetési vitáról. Az álmosköny szerint, ha illetékes helyről illet kérnek, és az ember nem veszi komolyan, akkor jégverés vagy pestisjárvány várható...

Úgyhogy most gondolkodom. Egy baj van csupán: nem jut eszembe semmi eget rengető, márpedig mit ér a vezércikk, ha nem kavar botrányt, nincs szó benne Orbán Viktor magánúrhajó-flottájáról, ráadásul elolvasása után egyetlen honpolgár sem akar öngyilkos lenni?! Kérdezzék **Eörsi Istvánt**, majd ő megmondja!

Ilyenkor átkozza az ember a balsorsát, hogy nem ellenzéki politikusnak teremtette az Úristen. Nekik ilyenkor sincs gondjuk. Sőt, soha annyi kis kipirult, elégedett arcot nem láttam az SZDSZ és MSZP parlamenti padsoraiban, mint az elmúlt két hónapban, amikor körvonalazódtak a 2000. évi költségvetés keletkezési adatai.

Kezdődött minden a földművelésügyi miniszter immáron legendássá vált 413 milliárdos igényével. Ez még késő nyáron történt, de az MSZP-nyilatkozatokból úgy tűnt, mintha Torgyán doktor ideálját Mikulásajándékként értékelték volna a Köztársaság téren. Szakad a koalíció, bukik a kormány! – suttozta és sikította a baloldali sajtó, de a pártházban is égett a munka az aktivisták keze alatt. Rögvest állást foglaltak, az „agrárius érdekekben” az FKGP javaslata mellett. Illetve miket is mondok! Természetesen nem Torgyán József mellett, hanem az ország érdekében, a Fidesz érzéketlensége ellen, és persze nem az MSZP javára... Ugye világos? A szocialisták legbukottabb politikusukat, a farkasmosolyú Szekeres Imrét még Gödre is elküldték kiscsajdgyűlésre, hátha az ex-frakcióvezető, exkampányfőnök végre sikerélményhez jut. Nem jutott. Így megint Kovács pártelnökre maradt a munka dandárja, neki kellett Battonyától Nemesmedvesig végignyilatkozni a sajtót, hogy ők biz' támogatják a földművelésügy nagyobb támogatását (persze kizárólag bölcsen, mértékletesen, szakértő módon, ahogy ők szokták), így végül is egyetértenek a kiscsajdokkal, de az FKGP-vel nem, mert az egy szélsőséges, idegengyűlölő párt, ezt még az ifjú szocialisták is tudják...

Ilyen okosakat lehetett mondani, míg eljött a költségvetési vita ideje. Ez volt aztán az igazi boldog korszak, valódi fieszta! Az SZDSZ is csatasorba állt, lássuk, Uramisten, mire megyünk ketten! Az avatatlan szemlélő csak kapkodhatta a fejét, aki még nem járt bolhacirkuszban, most pótolhatta a mulasztást. A „legnagyobb magyar kórházbezáró” Kökény Mihály az egészségügy sanyarú sorsán kesergett, a Bokros-csomagot még az MSZP-nél is szervilisebben támogató SZDSZ az alanyi jogon járó gyed és az ingyenes felsőoktatás ellen apellált, a nyugdíjak reálértékét négy esztendő alatt majd húsz százalékkal csökkentő egykori kormánypárt kánonban dühöngött, hogy jövőre csak két százalékkal növekszik a nyugdíjak vásárlóértéke...

Kiderült továbbá, hogy ez minden idők legrosszabb büdzséje, a bevételi várakozások túlzottak, az infláció magasabb lesz a vártnál, a gazdasági növekedés viszont alacsonyabb.

Igaz, az efféle jóslatok már idén sem igazolódtak, és az is igaz, hogy az MNB elnöke (Surányi Györgyről van szó, tudják, akit a baloldal szerint a miniszterelnök négybe akar vágni, és ki akarja függeszteni a Parlament sarkaiba!) „szoros, de teljesíthető” költségvetésnek nevezte azokat. De ezekről az ellenzék nyilván a szűk időkeret miatt nem ejtett szót.

Végül, aki még nem nevetett eleget, az láthatta, amint az MSZP megszavazta az FKGP visszavont(!) módosító indítványait. És most újra rossz ellenzékinek lenni. Nem szakadt a kormány, győzött a józan ész, akik zavarosban halásztak, csak egy lyukas cügos cipőt fogtak... De igazán nagy bajban én vagyok. Mindegy. Egy életem, egy halálom, ezt a botrányos költségvetési vezércikket írja meg más! Kérhet tanácsot Kovács Lászlótól...